

Μικρή Ανθολογία για την Ποίηση

21 + 1 ποιήματα
ποιητικής

Επιμέλεια - Ανθολόγηση
Αλεξία Καλογεροπούλου

BookSitting

www.booksitting.gr

Επιμέλεια – Ανθολόγηση
Αλεξία Καλογεροπούλου

Μικρή ανθολογία για την Ποίηση

21 + 1 ποιήματα Ποιητικής

Μικρή ανθολογία για την Ποίηση

21 + 1 ποιήματα Ποιητικής

Τίτλος: Μικρή ανθολογία για την Ποίηση
Επιμέλεια- ανθολόγηση: Αλεξία Καλογεροπούλου
Εικόνα εξωφύλλου: Ζωγραφικό έργο του Johann
Heinrich Tischbein, *The Nine Muses–Erato* (Lyric
Poetry), 1781 (Πηγή: Wikimedia Commons)
Εκδόσεις BookSitting
Έτος έκδοσης: 2025
ISBN: 978-618-87694-0-3

Τα πνευματικά δικαιώματα παραμένουν στους
συγγραφείς.

21+1 ποιήματα Ποιητικής με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης

Η Αλεξία Καλογεροπούλου ανθολογεί για το BookSitting 22 ποιήματα για την τέχνη της Ποίησης.

Συμμετέχουν με αλφαβητική σειρά οι ποιητές και οι ποιήτριες:

Μαρία Αθανασοπούλου, Γεωργία Βεληβασάκη, Κώστας Γουλιάμος, Δήμητρα Δημητρίου, Γιώργος Δουατζής, Κατερίνα Θανοπούλου, Γιώργος Χ. Θεοχάρης, Αλεξία Καλογεροπούλου, Έφη Καλογεροπούλου, Ηλίας Κεφάλας, Σπύρος Κιοσσές, Βιβή Κοψιδά -Βρεττού, Κατερίνα Λιάτζουρα, Ελένη Λιντζαροπούλου, Ελένη Νέστορα, Τόλης Νικηφόρου, Ασημίνα Ξηρογιάννη, Τάκης Π. Πιερράκος, Γιώργος Ρούσκας, Μαριαλένα Σπυροπούλου, Τασούλα Τσιλιμένη, Αντώνης Τσόκος.

Περιεχόμενα

Πρόλογος

1. **Μαρία Αθανασοπούλου** - Ποίηση και Ποιήματα
2. **Γεωργία Βεληβασάκη** - Short Message Service
3. **Κώστας Γουλιάμος** - Η Εποχή της Σάρκας
4. **Δήμητρα Δημητρίου** - Έξοδος
5. **Γιώργος Δουατζής** - Θα έρθει η ώρα
6. **Κατερίνα Θανοπούλου** - Προσωρινοί
7. **Γιώργος Χ. Θεοχάρης** - Για τα ωδικά και μη πτηνά
8. **Αλεξία Καλογεροπούλου** - Ποίημα
9. **Έφη Καλογεροπούλου** - Μέχρι να γίνει λέξη
10. **Ηλίας Κεφάλας** - Όπως στα ποιήματα
11. **Σπύρος Κιοσσές** - Της ποίησης μικρός επαναστάτης
12. **Βιβή Κοψιδά** - Βρεττού - Προσόδιον
13. **Κατερίνα Λιάτζουρα** - Σιωπηλά έρχεται
14. **Ελένη Λιντζαροπούλου** - Διάλογος

15. **Ελένη Νέστορα** - Ποιήσεως κατάθεση
16. **Τόλης Νικηφόρου** - Μαθήματα
δημιουργικής γραφής
17. **Ασημίνα Ξηρογιάννη** - Η ώρα της
ποίησης
18. **Τάκης Π. Πιερράκος** - Αυτό που ξεκινώ
να γράψω
19. **Γιώργος Ρούσκας** - Ποιοτικά είπες ή
ποιητικά;
20. **Μαριαλένα Σπυροπούλου** - Η γωνιά με
το ραφάκι μου
21. **Τασούλα Τσιλιμένη** - Το εργοστάσιο των
λέξεων
22. **Αντώνης Τσόκος** - Αιτία θανάτου
«έμφραγμα του μυοκαρδίου»

Πρόλογος

Τα ποιήματα ποιητικής, ως καθρέφτες της δημιουργικής διαδικασίας, μας επιτρέπουν να δούμε το ποίημα όχι μόνο ως ένα ολοκληρωμένο έργο, αλλά και ως ανοιχτό πεδίο πειραματισμού, σκέψης και αναζήτησης. Ο ποιητής και η ποιήτρια καταδύονται στον εσωτερικό τους κόσμο, για να συναντήσουν τον ίδιο τους τον εαυτό και το σύμπαν που τους περιβάλλει, με έναν καινούριο τρόπο, πέρα από τις συμβάσεις της ζωής και τους περιορισμούς του λόγου.

Η **Μικρή Ανθολογία για την Ποίηση** αποτελεί μια συλλογή ποιημάτων, προσεκτικά επιλεγμένων, που προέκυψαν κατόπιν προσωπικής πρόσκλησης του BookSitting στους ποιητές και τις ποιήτριες που συμμετέχουν. Εδώ, οι στίχοι δεν περιορίζονται στην αναπαράσταση συναισθημάτων και εικόνων, αλλά συνθέτουν έναν διάλογο ανάμεσα στον δημιουργό και το έργο του. Αποκαλύπτουν τον τρόπο με τον οποίο προσεγγίζει τη γλώσσα, τις φόρμες και τα εκφραστικά μέσα, αναζητώντας το σημείο όπου το ποίημα υπερβαίνει τις λέξεις και γίνεται μια αλήθεια, μια παύση, μια απόλυτη στιγμή.

Η ποίηση είναι ταυτόχρονα αναζήτηση και αμφισβήτηση της αλήθειας. Διαβάζοντας τους στίχους, ο αναγνώστης και η αναγνώστρια καλούνται να αφεθούν στη ρευστότητα του νοήματος και να ανακαλύψουν τη δική τους αλήθεια. Είναι αυτή η συνεχής αμφισβήτηση και η αποδοχή του ανολοκλήρωτου, του ατελούς, που καθιστούν την ποίηση ζωντανή, επίκαιρη και διαχρονικά αναγκαία.

Η **Μικρή Ανθολογία για την Ποίηση** αποτελεί μια πρόσκληση να εισέλθει κανείς στην ποιητική σκέψη και ψυχή, να γευτεί τη διαδικασία της δημιουργίας και να αφεθεί στη δύναμη της λέξης.

Αλεξία Καλογεροπούλου

Μαρία Αθανασοπούλου

Ποίηση και Ποιήματα

Τι είναι άραγε η ποίηση
Τι είναι τα ποιήματα;
Αν δεν είναι:
Το απόσταγμα,
Το κατακάθι,
Της ψυχής και του νου η κατάθεση
Στις ρωγμές του χρόνου η απαντοχή και η
απάντηση
Του φόβου και του θανάτου τα ψήγματα
Η μαγιά της χαράς και της λύπης
Του έρωτα τα φτερά που οπλίζουν την έμπνευση
Το ξαπόσταμα και η ανάπαυλα
στης ζωής τ' ανηφόρι
Η σπονδή στους απόντες όταν ο πόνος γλυκάνει
Το φως στο σκοτάδι που κυκλώνει τον ορίζοντα
Η όαση στην καρδιάς την ερήμωση
Το δροσερό αεράκι στο κατακαλόκαιρο
και
Η ζεστασιά στην ψυχή τους χειμώνες.

Γεωργία Βεληβασάκη

Short Message Service

<>

Είμαστε όλοι καλά στο σπίτι.
Η θερμοκρασία σταθερή.
Δυο τρία σκαλιά δεν είναι πρόβλημα.
Οι ρίζες μας καρφωτές
γαβγίζουν
στα αναρριχητικά του κήπου.
Πού και πού ακούγονται κοτσύφια.

Ο πατέρας σου
καθυστερεί την ανάπτυξη του όγκου του
– άλλη ελπίδα για συγχώρεση δεν έχει.
Κι εγώ
κάνω ό,τι μπορώ
να τον συγκρατήσω από τη λύτρωση.
Λίγο λίγο σπάω τις φάλαγγες των δαχτύλων μου.
Τα απογεύματα
τσακίζω την ωμοπλατιαία άκανθα
και μ' ένα τσιγάρο
απορρυθμίζω τη συσκευή του οξυγόνου.
Ύστερα κατεβαίνω προς τα κάτω.
Αντέχω.
Έχω προηγουμένως κρεμάσει τα έντερά μου
στην τηλεόραση του δωματίου.

Με ένα πανί συγκρατώ το εξόγκωμα γύρω από τη
δίκανο.

Αφήνω τις μέρες να περνούν
πάνω από το ταβάνι, τους τοίχους, το πάτωμα
αβίαστα.

Εκείνος με βλέπει.

Αποφάσισα, κόρη μου,
να βγάλω το τραχειοβρογχικό μου δέντρο
από την πρίζα.

<>

Μην την ακούς.

Επιταχύνω όσο μπορώ.

Κοιμάμαι και ξυπνάω με το τσεκούρι στο στήθος.

Ακονίζω τη λεπίδα, θυμάμαι πράγματα
στερεώνω τη λαβή στο κενό ανάμεσα στις
πλευρές
και πιέζω.

Αλλά η μάνα σου

-σταθερά προσανατολισμένη

στην απόσταση-

αρνείται τα δώρα μου.

Διπλώνεται στο πάτωμα και δείχνει
τα παραμελημένα.

Αυτή φταίει που στέκομαι όρθιος
με ένα ξυράφι κάτω από τη γλώσσα.

Κώστας Γουλιάμος

Η Εποχή της Σάρκας

Ας φέρει φως ο έρωτας
φωτιά τα κόκαλα να πάρουν
τη νύχτα που δεν φτάνει
το αθέατο κύμα
στ' απόκρυφα μέρη

Ας γίνει ο ήλιος φλόγα τρυφερή
στων εραστών τη σάρκα
να πυρωθεί ο μέγας πόθος
στου βυθού το άγριο θάύμα
με του Νοτιά τους κρυφούς ανέμους
και τους αδέσποτους του κάτω κόσμου
που 'χουν το αίμα για φωνή και συντροφιά το
χιόνι

Ας φύγει τούτη η εποχή που πνίγεται στο αίμα
-πάντα ο χρόνος πνίγεται στο αίμα-
και οι πόλεις που αγάπησες με τα τρομερά βουνά
ας ξεριζώσουν τη νύχτα
και τα παιδάκια με τα ποδήλατα
που ταξιδεύουν στην άδεια πλατεία
ας κρυφτούν στη σάρκα σου

Παντού φωτιά παντού φωνές
αγριεμένο όνειρο

παντού η ερημιά της ύλης
το γυμνό μάτι στο ακέφαλο φεγγάρι
ο ιδρώτας της σάρκας
παντού η αγαπημένη σάρκα του καθρέφτη

Δεν είναι καιρός για ήρωες
Οι ήρωες πέταξαν μουγκρίζοντας
κοιμούνται ήσυχοι σε πικρά δωμάτια

Δήμητρα Δημητρίου

Έξοδος

Κοίταξε κατά 'κει που ορίζουν το βιος της με το
στρέμμα.
Κι όπως ανεξήγητα παραμερίζει ο χρόνος
κι έτσι να κάνεις το χέρι σου για να τ' αγγίξεις
'κει που το φως χαριτώνει το σκότος
με στάρι κι ευλογημένο ψωμί
κι ο λεπτουργός αφήνει ζωγραφισμένη την ανάσα
του
στου βράχου τη σχισμάδα
ήχοι συντονισμένοι με το κύμα, μολπές φλογέρας,
όστρακα, πέτρες, ελιές, κυπάρισσο,
ανεμώνες
γλυφό νερό και οστεοφυλάκια
χύνονται καταγής
οι τελευταίες μας λέξεις.

Είναι κάποιοι χαλασμοί δίχως αστραπόβροντα.
Είναι που μέσα μας λιώνει το σίδερο, πυρώνει κι
εκεί που 'ναι να λιώσει,
μην έχοντας άλλο σκαλί για να κυλήσει πιο κάτω,
πιο βαθιά,
μορφούται και πλάθεται.
Μπορούμε να φανταστούμε κιόλας πως γίνεται
απαλό

πως γεννήθηκε για να του δώσουν σχήμα
ελατό στης ζωής τον χαλκεώνα
και πως μπορούμε να το λυγίσουμε, να το
λεπτύνουμε ή ακόμα και να το συγκολλήσουμε
με άλλο σίδερο, δεν νομίζετε;

Πάσα τέχνη διά πυρός
και πόση βία και βαναυσία το χτύπημα με το
σφυρί στ' αμόνι.

Γιώργος Δουατζής

Θα έρθει η ώρα

Κάποτε θα έρθει η ώρα
που θα αναζητήσετε τους γνήσιους ποιητές
ως είδος πλέον εν ανεπαρκεία

Γέμισαν αποθήκες με ρηχότητα
-ξεδιάντροπα και δίχως ενοχές
εν πλήρει επαρκεία-
από αναδευτές λέξεων και λογοκλόπους
βορά σε μια στιγμή δημοσιότητας
συχνά και βραβευμένης

Νομίζατε πως χάθηκαν οι γνήσιοι ποιητές
στα κύματα ορδών αυτοχρισμένων
που παίρνουν πόζα περισπούδαστων
σε αναρτήσεις, περιοδικά
παράτες, φεστιβάλ, παρουσιάσεις
Μα, γελαστήκατε οικτρά

Δεν θα χαθούν ποτέ οι γνήσιοι ποιητές
θωρακισμένοι με ήθος, πίστη και αξίες
στεγασμένοι από λέξεις, οράματα και μουσικές
ιδανικά ταξίδεψαν στους ουρανούς
ανέγγιχτοι από φήμες, φτηνά κουτσομπολιά
υπονομεύσεις, αυλές και υποτακτικούς
μηχανορραφίες και άλλες αθλιότητες

που ενδημούν
σε τάχατες πνευματικούς ανθρώπους

Και μην μου πεις
μέρος της κοινωνίας είναι κι αυτοί
τι περιμένεις;
Γιατί οι γνήσιοι ποιητές δεν χώρεσαν ποτέ
σε οίκους ευτελείας

Κάποτε θα έρθει η ώρα
που θα αναζητήσετε τους γνήσιους ποιητές
κι ολόκαρδα εύχομαι να τους βρείτε

Κατερίνα Θανοπούλου

Προσωρινοί

Η Λέξη
σκίζει
διαπερνά
τις κοίλες πτυχές
της αφομοίωσης,
που κομπάζει
ψιθυρίζοντας
λόγια ερωτικά
Αυτούσια,
στη σύνδεση με το υπογάστρο,
εκδικείται,
με υψωμένες τις κυρτές λόγχες
της Αλήθειας.
Φακοί,
που μεγεθύνουν
τις μεταλλάξεις,
οι γερασμένες σκουριές
ανάμεσα
στους μηρούς,
που διαλαλούν τη φθορά.

*Αλίμονο,
τα Καλοκαίρια
πάντα*

*ακολουθούνται
από Χειμώνες*

Γιώργος Χ. Θεοχάρης

Για τα ωδικά και μη πτηνά

Πόσο ακριβή ομορφιά,
όταν, μέσα από συστάδες
προσμονής απελπισμένης,
το κοτσύφι της έμπνευσης
ορμητικά ξεπετιέται

Και πόση απογοήτευση αν,
το πουλί που μόλις εφτερούγισε
ενώ πως ήταν ωδικό πτηνό
επίστεψε,
δεν αποδείχτηκε παρά μία δεκαοχτούρα,

Ωστόσο,
ακόμη κι εκείνο το μονότονο «γρου – γρου»,
μπορεί, ορισμένως, ικανό να σταθεί
βγάζοντάς μας από μια παρατεταμένη
κατάσταση σιωπής ώστε

ενεργοποιεί στις φλέβες μας
τη δόξα της επιθυμίας

Αλεξία Καλογεροπούλου

Ποίημα

Σε τάζω με λέξεις
για να μην κοιμηθείς
και λάλον ύδωρ
σου 'δυνα για να ξεδιψάσεις,
παιδί μου,
του πνεύματός μου σάρκα,
πόσο μου μοιάζεις.
Το βλέπω
κάθε φορά που απλώνεσαι ελεύθερα
στη λευκή σελίδα.

Έφη Καλογεροπούλου

Μέχρι να γίνει λέξη

Πίσω απ' τις ράχες των βιβλίων
υγρασία
μέχρι να γίνει λέξη.
Πίσω απ' τις λέξεις
τοιχοι γυμνοί
χάρτης πένθους
αυτή η σκασμένη γωνιά από ασβέστη
ανοίγει ρωγμή στη διπλανή σελίδα
εσοχή που ξεπλένει
κρίματα κι ανορθογραφίες.
Ξεφυλλίζουμε
χρόνο παιδικό στην άκρη
μας χτυπούν πισώπλατα οι λέξεις
κάθε φορά σε άλλη θέση
βρίσκουν στόχο
εκεί
την πλάτη γδέρνει ένα καρφί
φωνήεν
κρατά παλιά σκουριά
κάτι τραυλίζει
κάτι μου λέει
που γίνεται πηλός
λεκές ήχου στρογγυλός
σώμα από χώμα

κι άλλοτε
ακίδα που πληγώνει.

Κι ύστερα στο Πέρασμα του Φόρου
πατημασιές πλήθος
τα θαύματα κατηφορίζουν
ένα δρομάκι παράπλευρο στο κοιμητήρι
κι έρχονται στο δωμάτιο
νύχτα
παράφορες φράσεις σμίγοντας
στα σκοτεινά, του τύπου:
Όταν αγαπάς μέχρι και οι νεκροί
χαμογελούν.

Ηλίας Κεφάλας

Όπως στα ποιήματα

Άκοῦς παραμύθια
Μὲ παράλογη πλοκὴ
Ἦ –ἀκόμα καλύτερα– συζητήσεις
Ἐγκολπωμένες στὴν ὑπερβολή
Καὶ τότε ἀναρωτιέσαι: γίνονται αὐτά;
Μὰ εἶναι ὅπως στὰ ποιήματα
Ποὺ ἔρχονται ἀπὸ ἄλλους τόπους
Μὲ ἄλλα μέτρα καὶ σταθμὰ
Ποὺ περιγράφουν πράγματα
Μ' αἰνιγματώδη τρόπο
Κι ἀναρωτιέσαι πάλι: εἶναι δυνατόν;
Καὶ βέβαια εἶναι δυνατόν
Ὅταν τὸ ποίημα ἀποφαίνεται
Πρέπει νὰ τὸ πιστέψεις

(Διατηρήθηκε ἡ πολυτονικὴ γραφὴ τοῦ ποιητῆ)

Σπύρος Κιοσσές

Της ποίησης μικρός επαναστάτης

Σήμερα σθεναρή θα προβάλω αντίσταση στις λέξεις.

Θα τραβήξω τις κουρτίνες το πρωί κι οι ακτίνες του ήλιου θα φωτίσουν το δωμάτιό μου. Όπως τα δωμάτια τόσων ανθρώπων. Ούτε θα τρυπώσουν νωχελικά ούτε θα διαλύσουν της ύπαρξής μου τα σκοτάδια. Απλά, οι ακτίνες του ήλιου θα φωτίσουν το δωμάτιο.

Σήμερα θα αφήσω τις λέξεις να ξεκουραστούν στην κυριολεξία τους. Θα φτιάξω καφέ και θα βγω να περπατήσω στους δρόμους. Θα κοιτάζω τα δέντρα, τους ανθρώπους, τ' αυτοκίνητα, και θα είναι μόνο αυτό: δέντρα, άνθρωποι, αυτοκίνητα. Όχι σύμβολα. Όχι μέρη σκηνικού μυθοπλασίας εν τη γενέσει.

Σήμερα θ' αφήσω τους ανθρώπους να ξεκουραστούν στη μονοσήμαντη υπόστασή τους. Δεν θα ψάξω βαθύτερα νοήματα. Θα περπατήσω απαλά στην επιφάνεια των πραγμάτων.

Σήμερα θα έρθω να σε βρω, κι ο χρόνος θα κυλήσει στην ομαλή κανονικότητά του. Δεν θα παγώσει το σύμπαν γύρω μας για να προλάβουμε εμείς να ερωτευτούμε. Τα σημάδια που θα κάνεις στο κορμί απλές μελανιές θα είναι, που θα

σβήσουν με τον καιρό, κι όχι ανεξίτηλο της
αγάπης μελάνι που θα σφραγίζει τον έρωτά μας
εσ αεί.

Σήμερα της ποίησης θα γίνω μικρός επαναστάτης.
Θ' αντισταθώ στις τέχνης της το γήτεμα και θα
χαρώ το τετριμμένο του κόσμου. Μέχρι αργά το
βράδυ. Κι ύστερα, θα δω τις καινούργιες ακτίνες
του ήλιου να τρυπώνουν νωχελικά και να
διαλύουν της ύπαρξής μου τα σκοτάδια. Τις
ξεκούραστες λέξεις μου θα μαζέψω μετά, όμορφα
θα τις παρατάξω στο χαρτί, τη μέρα την πεζή που
ξεκινά θα κατακάψω, τον κόσμο όλο θα
ξαναφτιάξω απ' την αρχή.

Βιβή Κοψιδά-Βρεττού

Προσόδιον

Κανονικά την ποίηση -αλλά και τους ποιητές-
Η ζωή θα 'πρεπε να τους απασχολεί
και πολύ λιγότερο έως καθόλου
ο θάνατος
Γιατί τη ζωή πεθαίνουν οι άνθρωποι
Αυτή κάθε μέρα κηδεύουν
Με θανάτους που δεν λογίζονται
στα δεφτέρια τους θάνατοι
τις μέρες δαίμονες κυνηγούν
θηράματα βόρειας αγριάδας
κι άγιοι πως είναι ορκίζονται
στα συναξάρια κατατρεγμένοι
του άμωμου βίου τους

Τις νύχτες πάλι εφιάλτες ονειρεύονται
για παράδεισους πως νέοι κι ανθηροί
σε καθρέφτες γυαλίζει το βλέμμα τους
κι όμορφα πορτοφόλια αρπάζουν
και συμμορίες δεινών άδικων
καταχρώνται σε αβάσκανες τράπεζες

Κανονικά τους ποιητές -αλλά και την ποίηση-
Η ζωή θα 'πρεπε να τους απασχολεί
και πολύ λιγότερο έως καθόλου
ο θάνατος

γιατί απ' αυτούς, απ'
αυτήν προσμένουν τα βράδια
να χτυπήσουν, να χτυπήσει την πόρτα
σαν αέρας από Πύργο ανέμων
να σφυρίζει το ρήμα του
ζήθι!

Και ν' ανοίξουν κλειστοί φράχτες τα μάτια
να ρουφήξουν περβόλια τραγούδια
αναστάσιμες ζώνες κεκαυμένων παράδεισων
και μαυράκια παιδιά να μιλούν ωσαννά
ζήθι, ζήτε! Ποιητές να προστάζουν
της ζωής στρατευμένοι κι ο Θεός
ν' απαγγέλλει προσόδιον «εξέλθετε
οι του αμπελώνος εργάται» ο πρωτότοκος
των νεκρών Ποιητής και Ανέστη!

Κατερίνα Λιάτζουρα

Σιωπηλά έρχεται

Σιωπηλά έρχεται και ανυποψίαστα
γωνιές να κατακτήσει και σκοτεινά σημεία
σέρνεται και απλώνεται
και απαιτεί μερίδιο
από του μυαλού τον χρόνο·
άλλοτε στο σούρουπο όταν η σκέψη γαληνεύει
και άλλοτε με τις πρώτες φωτεινές αχτίδες

Τις περισσότερες όμως φορές
ορμά σαν Έχιδνα
στου ύπνου την ηρεμία·
τότε που η έμπνευση ονειρεύεται
τις μελωδίες των λέξεων
και θέλει να θωπεύσει
όλου του κόσμου τις γραφές
μυστικά και αλλόθρησκα
τα γράμματα να ενώσει·
εκείνη ορμά και γεννοβολά
Χίμαιρες, Κέρβερους και Λερναίες Ύδρες
μεγαλώνει και θεριεύει
και άλλα αλλόκοτα πλάσματα
και την επομένη αγνώριστη πια
θα έχει γίνει
ακόμη ένα ποίημα

Ελένη Λιντζαροπούλου

Διάλογος

Μνήμη Δ. Π. Παπαδίτσα

Διαβάζω ένα δυσερμήνευτο ποίημά σου
Για κάποιο ταξίδι στην Κόρινθο
Που θα μπορούσε να βασανίζει
Κι έναν πραγματευτή
Έναν που μπορεί να έβλεπε με μάτια γυάλινα
Μά, αν δεν ήταν ποιητής
–τί ξεπεσμός να λέγονται πολλοί Έτσι–
Πώς θα μπορούσε να μου καρφώσει τον δρόμο
στο στόμα
Το χῶμα και τὰ χαλίκια στὰ δάχτυλα
Τις σκουριασμένες συνδέσεις τῶν μαρμάρων
στην πλάτη;
Παραφυλάω τώρα γυμνή τις λέξεις σου
Άνοξείδωτες
Ἡ ποίηση εἶναι περιττή
Αὐτή εἶναι ἡ ἀξία της

(Διατηρήθηκε η πολυτονική γραφή της ποιήτριας)

Ελένη Νέστορα

ποιήσεως κατάθεση

περνά ο ποιητής
κι αφήνει ένα ποίημα
πετραδάκι στον δρόμο τ' ουρανού
τη νύχτα φωτίζει
σβήνει μαζί της την αυγή

ζει το εφήμερο
μα βαθιά ονειρεύεται την αθανασία

κι είναι πρωινά
που κρυφά παρακαλά
τις πέτρες τις αδέσποτες να μην κλωτσούν
σαν παίζουν τα παιδιά
τα σβησμένα πεφταστέρια του κλαίει
γι' αυτά, τότε, πονά

Τόλης Νικηφόρου

μαθήματα δημιουργικής γραφής

το πρώτο μάθημα
ονομάζεται απώλεια
που σε σφραγίζει
με πυρωμένο σίδερο
μικρό κι ανυπεράσπιστο

αν είσαι δυνατός και επιβιώσεις
θα συνεχίσεις τις σπουδές σου
διαβάζοντας βιβλία
μα πάντα ρίχνοντας κλεφτές ματιές
στο νηπιαγωγείο της γειτονιάς
και στ' ασημένια φύλλα της ελιάς
κάτω από το μπαλκόνι σου

αυτά και ο έρωτας
θα σε οδηγήσουν
και ίσως κάνουν κάποτε
τα ανοιχτά σου τραύματα ν' ανθίσουν

δεν μένει παρά να κοιτάζεις
το θηρίο στα μάτια
καθώς σου πίνει κάθε μέρα το αίμα
στο μονοπάτι προς μια κορυφή
που δεν υπάρχει

Ασημίνα Ξηρογιάννη

Η ώρα της ποίησης

- [1] Στο περιθώριο της ζωής ανθίζουν τα ποιήματα
[2] Κι όμως το περιθώριο είναι η αληθινή ζωή
[3] Εκεί όπου ο χρόνος δεν ορίζεται
[4] Και δεν πρέπει να κάνεις το λάθος
[5] να πεις τον αριθμό 24
[6] ή έστω να τον σκεφτείς.
[7] Τα ωραία έρχονται μετά:
[8] Όταν πέφτεις στο κενό του χρόνου,
[9] Όταν ταλαντεύεσαι μαγικά ανάμεσα στο
πάντα και το ποτέ,
[10] Όταν αιωρείσαι πάνω από τη λευκή κόλλα
χαρτί,
[11] Τότε αλλάζει ο μέσα σου ρυθμός
[12] Και το εσωτερικό τοπίο φωτίζεται
[13] Τότε η αμηχανία σου μοιραία γίνεται λέξη
[14] Και η λέξη γίνεται στίχος.
[15] Στίχος που δεν χωρά σε μια συμβατική μέρα,
[16] Που δεν μπορεί να κλειστεί μέσα σε 24 ώρες
-αλλοίμονο!-
[17] Το ξέρεις πια! Σε ένα άχρονο παρόν ανθίζουν
τα ποιήματα
[18] Όταν δεν είσαι αναγκασμένος να μετράς τις
ώρες
[19] Και να πρέπει να τις βγάζεις πάντα 24,

- [20] Όταν τολμάς να επινοήσεις μια δική σου
ώρα,
[21] Τη δική σου ώρα που θα 'ναι συνώνυμη της
αιωνιότητας,
[22] Που θ' αποτελείται από άπειρα λεπτά και
δευτερόλεπτα,
[23] Άπειρα ερεθίσματα της ψυχής και της
νόησης.
[24] Την ώρα που συνιστά τον δικό σου λόγο για
το άρρητο
[25] Την 25η Ώρα: την Ποίηση.

Τάκης Π. Πιερράκος

Αυτό που ξεκινώ να γράψω

Αυτό που ξεκινώ να γράψω
τις περισσότερες φορές
διαφέρει από αυτό που θα τυπωθεί.
Δεν συζητώ γι' αυτό που θα σας εντυπωθεί.
Το τελευταίο είναι ζήτημα
αποκλειστικά δικό σας.
Ο ποιητής ενδιαφέρεται
να μην τον κατηγορήσετε
ότι είχε την πρόθεση
να σας εξαπατήσει.
Ένα ποίημα,
ακόμη κι αυτό που τώρα διαβάζετε,
ήταν αδύνατο να γραφτεί μονοκοντυλιά.

Γιώργος Ρούσκας

ποιοτικά είπες ή ποιητικά;

μου λες «πώς πάνε τα ποιητικά;»,
λες και οι λέξεις «πάνε»
—της μύησης αν διάβηκες τον δρόμο θα το
ξέρεις—
λες και την ποίηση μπορείς
όποτε θες να τη ζαλώσεις
δεν λέω ανεξήγητο χρέος μας κατατρώνει
μονέδα δη Σεφερική σε βερεσέ δεφτέρι
κι ας αργυρίων εμφανών οι δόσεις πληρωμένες
—η μόνη που προδώσαμε μην είναι η ζωή μας;—
σχοινί η ποίηση
αργά ή γρήγορα το νιώθεις στο λαιμό
σφίγγει και λευτερώνει
αν απορείς Έρωτα όρα
ο οργανισμός για θεϊκός δύο προϋποθέτει
τον ποιητή τη Μούσα του κι η μοναξιά στον
κόρφο
σαν τύχει και ανταμωθούν σαν δώσει και
ταιριάζουν
αφού μόνο στο χέρι σου δεν είν' αν θα στεριώσεις
άλλοτε στον ορίζοντα χέρσα η γη του χάπτου
πες τη και έρημη αν θες πες τη και χώρα
άλλοτε Αλεξάνδρεια Οξώπετρα Ψαρά
Πρέβεζα Μονοβάσια

άλλοτε γόνιμη σαν Αρετή
πάντοτε όμως για τον ποιητή
στυφό της γλώσσας του το χώμα
τον προκαλεί να οργώσει τη σελίδα
—γινάτι μιας παρόρμησης ή έσω αρμονία;—
μα άροση δεν γίνεται σωστή κατά παραγγελία
τι θέλει δεκτική τη γη βροχοφιλοσπαρμένη
τον γεωργό στα κέφια του με το υνί λαμπίκο
σπόρο στο χέρι εκλεκτό και όσο για το «κίνει»
άλλος το αν και πού και πώς θα γεννηθεί
το ποίημα καθορίζει
ως για τον άνθρωπο εκείός ο άγνωστος σπορέας
αποφασίζει αν και πού και πώς θα ενσαρκωθεί
κάποια παράμετρος κρυφή μακρόθεν χρονοκρίνει
αν η ποιοτική γραφή θ' αξιωθεί
στέψη ποιητικής

Μαριαλένα Σπυροπούλου

Η γωνιά με το ραφάκι μου

Πήρε καιρό
Σχεδόν βράδιασε
Να αποφασίσω
Πού να κατατάξω τα σκοτάδια
Εάν είναι μόνον η λοξή σχεδόν κακομαθημένη
στενότητα ενός θυμού που ζητά κανάκεμα
Ή εάν είναι εκείνο το στοιχείο
Που χωρίς να σε ρωτήσει τρυπάει κάτω από τις
σανίδες τα σεντόνια σου
Και ροκανίζει λίγο λίγο την ομαλή φλοίδα της
πραγματικότητας
Και αφήνει εκτεθειμένες τις ουλές
Και τις δαγκωματιές και τα αίματα να τρέχουν

Και από όλο αυτό θα εξαρτηθεί η θεραπεία
Μήπως πολύ καιρό τσάμπα ίσιωνα και ίσιωνα το
στραβό κορμί μου
Γυναίκα φεύ
Δεν αντέχει πολλά στραβά η μοίρα της
Πάντα θα караδοκεί το βλέμμα που θα δείχνει
λύπη
Και αποστροφή

Ή μήπως πρέπει ζεστά
Καταπώς πέφτει η νύχτα τελικά

Και βγαίνουν στην άκρη των δαχτύλων οι άσπρες
ρυτίδες όσων δεν έμαθα και όσων δεν άλλαξα
Να φτιάξω σιγά σιγά εκείνη τη γωνιά με το
ραφάκι μου
Δίπλα σε ξακουστή παρέα
Γυναικών
Που κρέμονται από τις λέξεις τους
Για να ζήσουν

Τασούλα Τσιλιμένη

Το εργοστάσιο των λέξεων

Δεν κατοικούν στο στόμα οι λέξεις
και δεν γεννιούνται με τις σκέψεις.
Είναι το σώμα που έχει σπέρμα τις αισθήσεις
ζυμώνονται με τις πρωτόπλαστες εκκρίσεις.
Έχουν πατέρα και μητέρα το κορμί σου
τη μυρωδιά όταν ξαπλώνω εγώ μαζί σου.

Γι' αυτό όταν λείπεις αυτές σωπαίνουν
Και σε άνυδρο πηγάδι κατεβαίνουν.
Κι όταν ακούν το μήλο να δαγκώνεις
μ' ένα φιλί τα δυο μου χείλη να πληγώνεις,
σάρκα λες τότε ότι παίρνουν
κάνουνε σπείρα κι ανεβαίνουν
στριφογυρνάνε μες στο στόμα
κυλιούνται ασίγαστα πάνω στο στρώμα.

Όταν η ανάσα σου γίνει δική μου
βρίσκουνε δρόμο τη φωνή μου.
Δεν με ρωτούν κι απ' τη βιασύνη
δυναμιτάκια σκάνε στα χείλη.

Αντώνης Τσόκος

Αιτία θανάτου «έμφραγμα του μυοκαρδίου»

Ο ποιητής πρέπει να πεθαίνει από καρδιά.
Πώς αλλιώς δηλαδή; Είναι η μόνη απόδειξη.
Αν δεν πεθάνεις με την καρδιά στο χέρι
θα βρουν τα κοράκια τρόπο να αφαιρέσουν
την ποίηση από πάνω σου.
Έμφραγμα του μυοκαρδίου.
Όπως ο Μπάροουζ.
Στο διάολο όλοι οι θάνατοι.
Έμφραγμα θα φυτέψω στην καρδιά μου.
Πέντε και μισή μετά μεσημβρίας.
Ημέρα Πέμπτη.
Εξιχνιάζοντας τη θέα του απογεύματος.

Προηγούμενες δημοσιεύσεις ποιημάτων

1. **Μαρία Αθανασοπούλου** - Ποίηση και Ποιήματα (Πρώτη δημοσίευση)
2. **Γεωργία Βεληβασάκη** - Short Message Service (Πρώτη δημοσίευση)
3. **Κώστας Γουλιάμος** - Η Εποχή της Σάρκας (Πρώτη δημοσίευση)
4. **Δήμητρα Δημητρίου** - Έξοδος (Πρώτη δημοσίευση)
5. **Γιώργος Δουατζής** - Θα έρθει η ώρα (Ανέκδοτα, 2022)
6. **Κατερίνα Θανοπούλου** - Προσωρινοί (Από την ποιητική συλλογή *Ζώσα μνήμη*, Άπαρσις, 2021)
7. **Γιώργος Χ. Θεοχάρης** - Για τα ωδικά και μη πτηνά (Πρώτη δημοσίευση)
8. **Αλεξία Καλογεροπούλου** - Ποίημα (*BookSitting*, 26.4.2021)
9. **Έφη Καλογεροπούλου** - Μέχρι να γίνει λέξη (Από την ποιητική συλλογή *Έρημος όπως Έρωτας*, Μετρονόμος, 2015)
10. **Ηλίας Κεφάλας** - Όπως στα ποιήματα (Πρώτη δημοσίευση)

11. **Σπύρος Κιοσσές** - Της ποίησης μικρός επαναστάτης (Από τον τόμο *Μικρές επαναστάσεις*, Παράξενες Μέρες, 2017)
12. **Βιβή Κοψιδά** - Βρεττού – Προσόδιον
13. **Κατερίνα Λιάτζουρα** - Σιωπηλά έρχεται
14. **Ελένη Λιντζαροπούλου** – Διάλογος (Από τη συλλογή *Η αναιδής σκιά*, Αρμός, 2017)
15. **Ελένη Νέστορα** - Ποιήσεως κατάθεση
16. **Τόλης Νικηφόρου** - Μαθήματα δημιουργικής γραφής (Από τη συλλογή *Φωτεινά παράθυρα*, Μανδραγόρας, 2014)
17. **Ασημίνα Ξηρογιάννη** - Η ώρα της ποίησης (Από τον συγκεντρωτικό τόμο *Ποιήματα 2009-2017*, Βακχικόν, 2021)
18. **Τάκης Π. Πιερράκος** - Αυτό που ξεκινώ να γράψω (Από την ποιητική συλλογή *Ο Μέγας Πιστός*, Περισπωμένη, 2024)
19. **Γιώργος Ρούσκας** - Ποιοτικά είπες ή ποιητικά; (Δημοσιευμένο στο επετειακό 40ό τεύχος των *Ποιητικών*, Ιαν-Μάρτ. 2021, εκδ. Γκοβόστη)
20. **Μαριαλένα Σπυροπούλου** - Η γωνιά με το ραφάκι μου (Πρώτη δημοσίευση)
21. **Τασούλα Τσιλιμένη** - Το εργοστάσιο των λέξεων (Από την ποιητική συλλογή *Η αφωνία του απογεύματος*, Μανδραγόρας, 2021)

22. Αντώνης Τσόκος - Αιτία θανάτου
«έμφραγμα του μυοκαρδίου» (Από την
ποιητική συλλογή *Από την Εμμανουήλ
Μπενάκη ως τα μεσάνυχτα*, Γαβριηλίδης,
2019)

